

четеше стари вестници, защото нови не обичаше да купува. И къмъ ония вестници, които печатаха дори некролози, той биваше винаги строгъ. „Да, ако стане нужда, всички трѣбва да умремъ“ махаше повелително той съ юмрукъ. Веднажъ той се залови да критикува предъ младия подпоручикъ голѣмитѣ войскови началници. По картата той начърта съ прѣстъ нѣколко смѣли линии и намѣри, че тѣ всички дѣйствуватъ бавно. „Всѣко колебание на началника е опасно и води къмъ катастрофи“ заключи авторитетно той. Но отъ всичко най много правеше впечатление неговата отчужденостъ. Необяснимо защо той странеше отъ всички, най вече отъ офицери. Особено той се криеше, когато случайно въ етапния пунктъ спираше за нѣколко минути нѣкой голѣмецъ. Затова пъкъ толкова по-съобщителенъ бѣше съ войниците отъ етапното Коменданство. Тѣхъ той винаги възторжено наричаше: „моитѣ момчета“. Отъ всички, обаче, съ най голѣмо довѣрие се ползваше едно хитро и пѣргаво подофицерче. Съ него понѣкога той дори игреше на покеръ. Това свое поведение капитанъ Шмекеръ оправдаваше съвсемъ просто: „офицерътъ трѣбва да бжде другарь на войника“. Но чуждитѣ на такава интимностъ хора се усмихваха недовѣрчиво.

Винаги следъ обѣдъ капитанъ Шмекеръ биваше особено разположенъ и разговорливъ Въ малката дървена барака, кждето се помещаваше етапното коменданство, понѣкога идваха кметове отъ околнитѣ общини. Тѣхъ той посрещаше съ благосклонна усмивка, която откриваше два голѣми и издадени напредъ рѣзци. Самъ той добиваше въ такива случаи видъ на хитъръ и пресмѣтливъ спекулантъ. И винаги той водеше своитѣ разговори съ тѣхъ въ отдѣлна стаичка. Какво бѣше съдържанието на тия разговори? . . . Може би войниците въ коменданството догаждаха нѣщо и дяволито се усмихваха. Разбира се, често се случваше и капитанъ Шмекеръ да обикаля околнитѣ села съ своя червенъ жребецъ Но най често отсѣтствуваше онова хитро и пѣргаво подофицерче. Понѣкога то таинствено изчезваше дори за нѣколко дни. И, слѣдъ това, винаги отиваше на докладъ съ свѣтнало и доволно лице. . . . Всичко това отдавна бѣше станало достояние на нѣкои любопитни. Но капитанъ Шмекеръ умѣеше бързо да схваща помишленията на околнитѣ хора и да взема мѣрки. Все пакъ всички знаеха вече за продажбата на нѣкакво лѣкарство противъ ревматизъмъ. И ужъ тая продажба, благодарение на познати кметове, дала добри резултати. Покрай това понесоха се и други слухове: за тайна продажба на соль; за евтино купуване на вино; за про-